

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 180/2011-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. mája 2011 predbežne prerokoval sťažnosť J. Š., t. č. vo výkone trestu, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1, čl. 19 ods. 1, čl. 16 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaniach vedených Vojenskou obvodovou prokuratúrou Bratislava pod sp. zn. 0 Pn 414/09 a Ústavom na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou pod sp. zn. ČVS: ÚVTOS-4/24-DTS/2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. Š. o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. apríla 2011 doručená sťažnosť J. Š., t. č. vo výkone trestu (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1, čl. 19 ods. 1, čl. 16 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaniach vedených Vojenskou obvodovou prokuratúrou Bratislava (ďalej len „prokuratúra“) pod sp. zn. 0 Pn 414/09 a Ústavom na

výkon trestu odňatia slobody H. (ďalej len „ústav“) pod sp. zn. ČVS: ÚVTOS-4/24-DTS/2009. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 4. apríla 2011.

Zo sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov vyplýva, že uznesením ústavu sp. zn. ČVS: ÚVTOS-4/24-DTS/2009 zo 6. júla 2009 bol odmietnutý podnet sťažovateľa, podľa ktorého malo dôjsť k spáchaniu prečinu marenia úlohy verejným činiteľom podľa § 327 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa mali dopustiť dvaja príslušníci ústavu s tým, že sa mali úmyselne snažiť ovplyvniť správne konanie voči sťažovateľovi, skresľovať šetrenie udalosti a uvádzať nepravdivé a vymyslené zistenia, keďže nebol dôvod na začatie trestného stíhania alebo postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku. Uznesením prokuratúry č. k. 0 Pn 414/09-20 z 10. februára 2011 bola sťažnosť podaná sťažovateľom proti uzneseniu ústavu zamietnutá ako nedôvodná. Podľa názoru prokuratúry správne (disciplinárne) konanie proti sťažovateľovi bolo vedené v zmysle príslušných právnych predpisov a k porušeniu jeho práv nedošlo.

Sťažovateľ je presvedčený, že došlo k porušeniu označených článkov ústavy a dohovoru z dôvodov, ktoré podrobne uvádza. V súvislosti s právomocou ústavného súdu zaoberať sa touto vecou uvádza, že podanie podnetu podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku nemožno považovať za účinný prostriedok nápravy porušených práv, pretože Generálna prokuratúra Slovenskej republiky nemá povinnosť zaoberať sa takým podaním. Navyše, generálny prokurátor Slovenskej republiky nie je ešte zvolený.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy, alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za neprípustnú.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nespĺnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Z ustanovenia § 31 a nasl. zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov vyplýva právo sťažovateľa podať proti uzneseniu prokuratúry podnet na jeho preskúmanie nadriadenou zložkou. Nadriadené orgány majú právnu povinnosť takýmto podnetom sa meritórne zaoberať a rozhodnúť o ňom. Majú teda právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru. To vylučuje v danom štádiu, aby sa vecou zaoberal ústavný súd.

Hoci sťažovateľ vysvetlil, prečo nepodal podnet generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky, jeho argumentáciu nie je možné považovať za dôvod osobitného zreteľa hodný v zmysle § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Nezodpovedá totiž skutočnosti, že by nadriadené orgány prokuratúry nemali právnu povinnosť podnetom sa meritórne zaoberať. Na uvedenom závere nič nemení okolnosť, či je funkcia generálneho prokurátora Slovenskej republiky práve obsadená, alebo nie.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. mája 2011